



**EL
CLAM**

**DEL
BUIIT**

**DE MARC GARCIA COTÉ
AMB MERCÈ MANAGUERRA**

**“plouen dones i homes pels carrers
d’aquesta ciutat”**

SINOPSI

El clam del buit és un quasi-monòleg d'una dona que intenta salvar, amb la paraula com a única eina, un home que vol suïcidar-se des de la teulada de l'edifici del davant.

Tots dos es planten cara des del sisè pis dels respectius apartaments parisencs, separats pel carrer i pel buit. És el migdia i fa un sol espatarrant. No s'ho esperava, evidentment, encara que la dona sembli esperar l'inesperat des de fa anys. I és en aquest instant sospès, a la vora del precipici urbà, que ha de crear un vincle per calmar l'home i aturar-lo mentre els bombers no arribin.

De bon principi li parla maldestrament però de mica en mica, a mida que el seu discurs avança, alguna cosa misteriosa sembla calmar l'home i immobilitzar-lo. És gràcies a l'Altre que potser podrà trobar un camí cap a ella mateixa fins ara impensable. **És també gràcies a l'Altre que tindrà la possibilitat de reparar un moment oblidat del seu passat** que, encarnat sobtadament per aquest home al límit de la desesperació, sorgeix de nou com un present. Una nova esperança per tots dos.



FÍTXA ARTÍSTICA

EL CLAM DEL BUIT

Text i direcció

Marc Garcia Coté

Producció executiva

Sylvie Lorente

Interpretació

Mercè Managuerra

Comunicació

Marta Cros

Ajudant de direcció

Aina Tomàs Martorell

Fotografia

David Ruano

Disseny il·luminació

Alberto Rodríguez Vega

Tècnic de funcions

Àlex Romero

Escenografia

Vicent Calabuig

Suport tècnic i artístic

Damià Plensa

Espai sonor i música

Bruno Ronzani

Agraïments

Yvette Vigatà, Mise en Lumière, Kateryna Krokha, Elizabeth Escayola, Elisabeth P. Cuscó, Amayack (Association Tout est un), Andrés Corchero, Montse Tolosa, Joan Casas, Vicenç Altaió, Enric Berenguer.

Vestuari i caracterització

Montse Figueras

Una producció de **Dau al Sec**

Amb el suport de la Generalitat de Catalunya, l'ICEC, El Periódico i Barcelone en scène.

ORÍGEN DEL TEXT

Aquest text sorgeix de la necessitat de traduir en paraules una experiència similar i trasbalsadora.

Era un dia espectacular de primavera de fa uns 6 anys. Al número 140 del carrer Faubourg Poissonnière, la meua primera casa a París. **Un home va voler llençar-se al buit des del sisè pis del seu edifici, just davant meu**, a l'altre costat del nostre carrer. Veient-lo arraulit, gairebé en equilibri al límit de la taulada, vaig trucar immediatament al 112 i una veu de dona em va proposar que li parlés i que no emprés cap paraula que pogués desestabilitzar-lo o culpabilitzar-lo.

Havia «només» de crear un vincle. Aleshores vaig començar a parlar-li sense saber massa bé què deia. Fins i tot he oblidat tot el que vaig dir-li. El temps es va convertir en un present total. Només existia l'instant. Fins i tot havia desaparegut la remor de la ciutat, els crits dels passants. Només existia el buit i l'altre.

A través del cos, dels ulls d'aquell home vaig comprendre que sabia que jo era allà i que érem dos. A partir d'aquell moment no podia desviar d'ell la meua mirada.

Les paraules m'empenyien, era com si no fos jo qui parlava, una mena de febre m'empenyia. La limitació de no poder parlar-li d'ell, de no intentar esbrinar, activava en mi zones creatives que desconeixia. **Li vaig parlar de mi, potser d'alguns núvols escampats que ens sobrevolaven, estava com èbri d'alguna cosa.**

Els seus moviments eren per mi grans esdeveniments que m'ajudaven a continuar parlant-li. Quan de vegades agafava embranzida per deixar-se caure, encara li parlava més fort i la veu se m'escapava com un cavall desbocat. Els bombers van arribar amb els seus arnesos per la teulada del seu edifici i va ser en aquest precís instant que es va deixar caure però al darrer moment es va agafar al caneló. El seu veí de baix, encara en pijama, va veure sense comprendre res unes cames que es gronxaven desesperadament davant de la seva finestra. La va obrir i les va agafar com si res, com qui cull una fruita madura i a punt de caure de la branca d'un arbre.

Em vaig quedar tranquil però esfereït al mateix temps.

Vaig quedar-me al balcó i vaig dir als bombers, que creien que l'home s'havia llençat, que era al pis de baix. I després d'això, res. Un silenci llarg i incòmode. No podia moure'm del balcó. Més tard, vaig veure que l'ambulància se l'emportava. Vaig sentir un gran buit. **L'endemà vaig baixar al bar del carrer per preguntar si algú el coneixia. Ningú no en sabia res. Ningú. Com si mai ningú no se l'hagués creuat.** Com si fos un fantasma. No el vaig tornar a veure. Després algú va buidar casa seva. Quatre dies més tard ja hi vivia una altra persona. La vida es feia pas a una velocitat impressionant.

He trigat anys a escriure sobre aquesta experiència. A trobar-ne el desllorigador. **D'aquest impacte n'ha sorgit un trencadís, una escriptura fragmentària que transmet l'explosió d'emocions deslligades, inconnexes, fins i tot incoherents que expressen de la manera més ajustada els secrets d'aquell moment.**

Però durant tots aquests anys no he deixat de pensar-hi. **Sovint penso en aquest home desconegut.** De vegades em pregunto si no ens vam salvar una mica tots dos. **Aquest text és un homenatge. A aquest home. Als anònims oblidats de totes les ciutats.**

Nietzsche diu: "si submergeixes gaire la mirada a l'abisme, l'abisme també et mira."

Marc Garcia Coté



**“no saps massa com fer-t’ho quan
aprens una llengua massa tard et
torna vulnerable tinc la por del sentit
però me la fas estimar profundament
encara més també és la meva llengua
perquè hi he passat moltes hores si
ho sabessis perquè finalment ho en-
tenc l’he apresada l’he domesticada per
tu per tu”**

POSADA EN ESCENA

L'actriu des de la plataforma ens ofereix *la paraula* per poder salvar aquesta persona que sembla voler saltar a l'abisme. Al mateix temps, descobrim que hi ha un traumatisme del passat que s'ha de reparar també a través d'aquest torrent de paraules. *La paraula*, doncs, és la protagonista d'aquesta història. Les fonts d'aquest flux venen de lluny i també de l'ara. El passat i el present es troben al llarg de tot l'espectacle.

Un delicat fil vermell, el de l'oblit que torna de mica en mica, encarnat per la cançó-record de Barbara *L'île aux mimosas* travessarà tota aquesta epopeia íntima.

Des de la posada en escena es vol recrear aquest buit que separa i reuneix al mateix temps, la protagonista i l'home que es vol llençar. A ell, no se'l veu. El seu territori de pudor li pertany. Actua com a mirall d'aquesta dona que intenta retenir-lo a través de la paraula.

Les frases s'articulen i es desarticulen i es tornen a articular durant tota aquesta suspensió. **L'obstacle del silenci de l'Altre l'obliga a estar en un recerca constant, en un desig constant.**



ESPAI I VESTUARI

El passat i el present es troben al llarg de tot l'espectacle. L'espai ens ajuda a adonar-nos-en. **Un espai separat per un tul divideix el passat del present.** L'habitació de la dona i l'espai de la situació. **Una plataforma d'un metre d'ample i alçada en diagonal travessa els dos espais i queda sospesa.** A partir d'aquí el personatge evolucionarà dins d'aquests espais que li permetran cercar les paraules justes per aturar la persona que es vol llençar i per a ella mateixa.

Amb les llums aquesta plataforma en diagonal està pensada perquè doni la sensació d'estar sospesa al buit i té una funció situacional i simbòlica a la vegada. Com arribar a l'Altre?

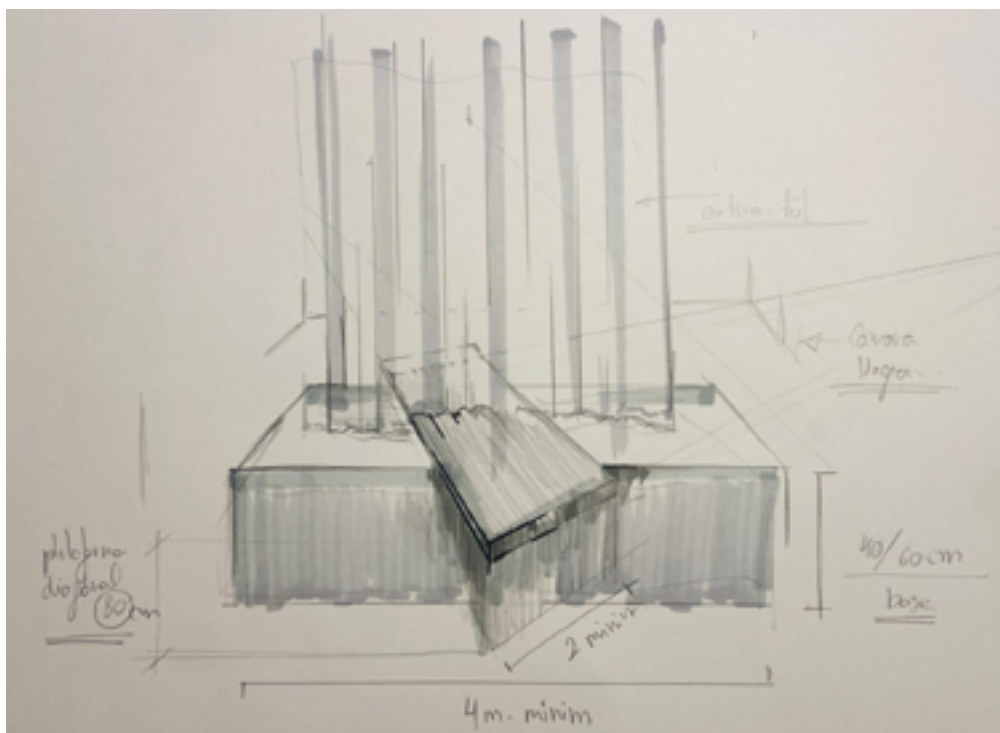
A través del disseny de vestuari, volem mostrar a un personatge sostingut en el temps. Amb pocs elements que la defineixen, Ella, esdevé algú anacrònic, pausat i lent, que es reactiva gràcies al poder de la salvació.

Una feminitat anciana i de pols de talc, es mostra a través d'un vestit-túnica que, amb el seu caient de seda, denota una elegància passada d'olor de naftalina.

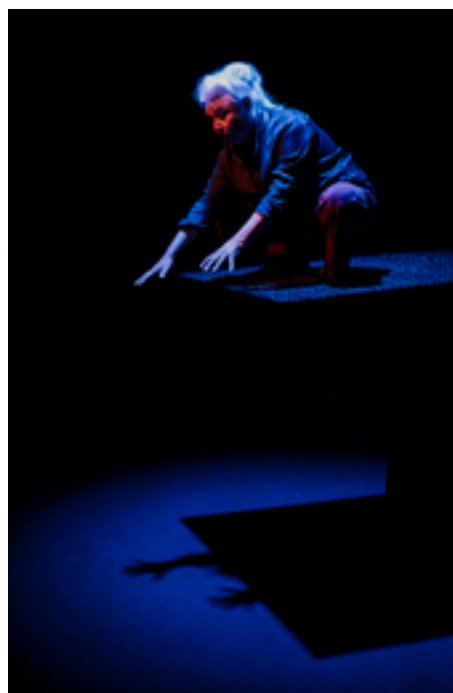
El turbant, com a peça icònica de la moda aristocràtica dels anys 30, també ajuda a construir un personatge estancat en un temps, on la sofisticació convivia amb el dia a dia de la dona parisenca i els pisos d'escales i mansarda.

La seva trena llarga i blanca, ens mostra com la seva joventut ha esdevingut velleïsa sense adonar-se'n.

Ella és una dona a ralentí. Amb una rutina de vestir-se i maquillar-se justificada per qualsevol ínfima excusa que impliqui baixar al carrer. Una rutina desmemoriada i melancòlica, que ha anat perdent passos de principi a fi, i que s'intueix a través d'una ombra d'ulls exagerada i maldestre.



LLUMS



Les llums recolzen les zones d'ombra d'aquesta història i delimiten de vegades la visió de l'espectador a diferents parts del cos de la dona com si el buit pogués aïllar-ne fragments, accentuant la sensació de vertigen. El temps és trasbalsat, i l'ambient és d'irrealitat fins al desenllaç final. Al final de l'obra l'espai torna a ser espai i ella haurà hereditat la riquesa i el buit del vincle creat.

Una llum subtil, plena de clarobscur i de relleus per il·luminar delicadament els estats d'ànim i el camí d'aquesta dona i accentuar el vertigen vertical i el vertigen horitzontal; és a dir: el de la dificultat d'aquesta trobada i del vincle per crear. La plataforma diagonal, a través de la llum, tindrà vida pròpia. Com si l'indret del vincle fos un lloc sagrat.

ESPÀI SONOR I MÚSICA

La música és un altre dels elements importants de la posada en escena. Amb Bruno Ronzani, compositor, **es vol explorar l'univers sonor dels cels de les ciutats, la música, els i els sons de les alçades.** És el vincle entre la situació concreta i l'al·legoria. Hi ha en aquesta música un record d'allò sagrat. La música d'aquesta dona que salvant aquest home pot salvar la humanitat.

Una música tenyida d'una fe humanista en una ciutat mental, més propera de les divinitats, una ciutat que se separa dels seus carrers, de la seva quotidianitat, per retrovar-se amb els ocells, els núvols, el blau d'aquest cel, les traces dels avions, i el soroll ofegat de cotxes i passants. La música ens ha d'acompanyar cap una ciutat més crepuscular i crear una distància amb el que vivim cada dia per poder comprendre'n coses.

ELS VINCLES

EL CLAM DEL BUIT

El text ha estat escrit al mateix temps en català i en francès. Per fer-ne les dues versions i que es nodreixin l'una a l'altra. Sempre amb aquesta idea de crear vincle entre dues alteritats i és per això que és essencial que aquest projecte es pugui fer en dos països (o més!) en paral·lel. Tenim la intenció de fer trobar els equips, que hi puguin haver trobades a Catalunya i a França. Que les dues actrius puguin intercanviar impressions i crear un vincle entre persones i teatres. Que aquest espectacle serveixi de pont, com la paraula fa de pont entre la nostra protagonista i la persona que sembla voler suicidar-se. És un projecte que va més enllà del text. Perquè el teatre ha de crear connexions i és important que Catalunya pugui viatjar. Aquesta serà la nostra manera de fer-ho.



**“és la melancolia la que s’entafora
disfressada a la carn viva de les nafres
amb la intenció que esdevinguem els
dels últims pisos tots els dels sisens
pisos de la ciutat animals melancòlics
animals melancòlics amb les cares
aixafades per la pluja i el destí que ens
murmura sense pudor a cau d’orella
“només teniu una habitació per po-
der bressolar les vostres solituds”**

LA CRÍTICA HA DIT

“Un gran treball que aconsegueix posar-nos la pell de gallina”.

[Ferran Baile, *Recomana.cat*, *Una experiència esferidora*](#)

“L’espai és tan perillós com el text de Marc Garcia Coté”

[Jordi Bordes, *Recomana.cat*, *L’abisme, abstracte per definició*](#)

“Mercè Managuerra, directora artística de la sala, assumeix el paper d’aquesta heroïna contemporània amb un aplom i una força com només els seus quaranta-cinc anys de trajectòria professional acumula”.

[Oriol Osan, *Núvol*, *Miols de tendresa*](#)

“El text, d’una bellesa exquisida, allunyat de floritures, és harmoniós i vellutat. El poder dels mots, la música de les síl·labes, i un xiuxiueig hipnòtic combinat amb esgarips de pànic són un bàlsam per aquell ésser desesperat, que el bressolen fins a injectar-li esperança”.

[Oriol Osan, *Núvol*, *Miols de tendresa*](#)

“El clam del buit està escrit en vers blanc i ens situa en un present que sembla elevar-se vertiginosament per sobre de l’espai-temps. El monòleg compleix les tres unitats clàssiques, de lloc, temps i acció, espaitemps però en aquest text l’espai temps no existeix, és el present”.

[Bernat Puigtobella, *Núvol*, *L’abisme interior*](#)

“La paraula “drama” ve de δράω, un verb de l’antic grec que vol dir “fer”, “realitzar una acció”. I és això, justament, el que la paraula fa. Davant de nosaltres, expectants, espectadors. Us ho he dit, que El clam del buit és fascinant?”

[Joan Casas, *Núvol*, *Marc Garcia Coté: el do de la paraula*](#)

Mercè Managuerra, ben dirigida per Marc Garcia Coté, ens mostra l’evolució del monòleg de la dona. No és una interpretació ampul·losa ni exagerada. És una interpretació meticulosa, detallista, amb gestos estudiats on el més important és la veu i allò que es diu. L’espectacle compta, a més, amb una banda sonora que és gairebé cinematogràfica i ajuda a donar intensitat al monòleg.

[Nicolas Larruy, *Espectáculos BCN*, *El clam del buit: un monòleg de Marc Garcia Coté*](#)

**EQUIP
ARTÍSTIC**



MARC GARCIA COTÉ

Autor i director

Director, actor i autor. Va estudiar a l'Institut del Teatre de Barcelona (1999- 2004) i després al Conservatori Nacional Superior d'Art Dramàtic de París (2005) com a alumne estranger amb directors com Claude Stratz, Nada Strancar i Cécile Garcia-Fogel. També s'ha format amb Stanislas Nordey (Pasolini), Declan Donnellan (Macbeth), Owen Horsley, (Mesura per mesura) Jean-Claude Berutti (Anja Hilling), Florence Girardon (Anja Hilling), Alexandre del Perugia (Présence en scène) i Nikolj Karpov (Les tres germanes). Al 2005 va rebre la prestigiosa beca de la Fundació La Caixa. Entre els seus textos, *Niu* (Nid) va ser estrenat en versió francesa al Teatre Le Colombier de Bagnole dirigint per Bruno Guida; la versió portuguesa d'aquest espectacle va ser estrenada al Viga Espaço Cênico de São Paulo al Brasil. *C'était un grand bateau et j'ai glissé*, dirigit per ell mateix, també va ser estrenat al Teatre Le Colombier de Bagnole el 2023. *Niu* va ser l'objecte d'una lectura dramatitzada al Teatre Nacional de Catalunya l'any 2015, i també va ser publicat pel Teatre Nacional de Catalunya i Arola Editors. L'any 2018 es va fer una lectura de *Niu* (Nid) al Studio Hebertot dins el marc del Festival Barcelone en scène a París. Ha escrit la novel·la titulada *El tret* publicada per Edicions les Tremendes al 2020. El 2018, Loredana Volpe va dirigir una lectura dramatitzada de *Niu* (Nido) al Teatro Fronterizo de Sanchis Sinisterra a Madrid. El 2021 va estrenar el text *La llibreta blava*, escrit per a un grup de dol i dirigit per Joel Álvarez Banal a Dau al Sec. Com a actor ha actuat sota la direcció de Chloé Dabert, d'Anne Monfort, de Pierre Notte, de Thomas Nucci i Maud Fouassier, de Simon Hatab, de Marta Gil Polo, de Magda Puyo, d'Emilià Carilla, de José Sanchis Sinisterra, de Gerardo Vera, d'Oriol Broggi, d'Yvette Vigatà, etc.



MERCÈ MANAGUERRA

Actriu

Actriu i productora teatral abraça 45 anys de trajectòria professional com productora, actriu, mestre d'actors i actrius a l'Institut del Teatre, creadora i directora artística de l'equipament Teatre Akadèmia de Barcelona del 2006 al 2017, i ara del projecte Dau al Sec Arts Escèniques. Comença com a actriu professional en el panorama teatral i televisiu català l'any 1975.

Ha participat com actriu en més de 30 espectacles professionals en obres clàssiques i contemporànies, amb directors com Fabià Puigserver, Joan Ollé, Josep Montañez, Just Segarra, Herman Bonnin, Judith Colell, Boris Rotenstein, Konrad Zschiedrich, Emilià Carilla, Juni Darh, Ernie Martin, Carol Rosenfeld i d'altres. Intervé en més de 100 programes i sèries de televisió i cinema. Després d'obtenir la Beca Fullbright per estudiar a New York, durant dos anys, de tornada a Barcelona (1987) produeix els seus propis espectacles, sempre amb esperit d'innovació, mirada internacional, buscant oferir un teatre de qualitat i de valor social. Des de bon començament Managuerra a més d'interpretar, ha treballat en el camp de la investigació i la docència i ha col·laborat amb tres grans col·lectius de la ciutat: l'Associació d'Actors i Directors AADPC, AISGE i la formació continuada de l'Institut del Teatre. L'any 2005 constitueix la societat Eix 49 per dur a terme els projectes teatrals que cobeja.

Ha rebut el Premi Margarida Xirgu a la millor interpretació femenina per la seva creació de Shylock a El Mercader de Venècia, Inici del capitalisme, l'any 2019.

AINA TOMÀS MARTORELL

Ajudant de direcció

Inicia la seva formació d'actriu a Barcelona al Col·legi del Teatre de Barcelona i al centre superior d'art dramàtic Eòlia. L'any 2010 se'n va a París per continuar amb la seva formació a Jacques Lecoq. Des d'aleshores viu a cavall entre aquestes dues ciutats. Els darrers anys ha seguit desenvolupant la seva carrera professional amb el mètode Keep Moving i el màster d'intel·ligència creativa de Mercedes Boronat, amb estudis des gestió emocional i cursos amb Roger Bernat, Luca Giacomoni, Marta Pazos, Lluís Elias, entre d'altres. Ha treballat amb diverses companyies i produccions teatrals, com ara amb La Fura dels Baus amb l'òpera *Le Grand Macabre* i amb directors com Ivan Morales amb la versió francesa de l'obra *Sé de un lugar*, Marc Garcia Coté amb el monòleg *La Cage*, entre d'altres. Compagina la feina d'actriu amb ajudanties de direcció tan a França com a Catalunya.

ALBERTO RODRÍGUEZ

Disseny il·luminació

Comença la seva trajectòria professional l'any 1992, realitzant els seus primers dissenys d'il·luminació per a companyies i sales alternatives de Madrid, mentre ho compagina amb els estudis d'imatge i So. A Madrid desenvolupa la seva carrera com a il·luminador treballant per a diverses companyies de Teatre i Dansa. Estudia Direcció de Fotografia a l'Escuela de Cinematografía de Madrid (ECAM). Entre els teatres internacionals on ha treballat destaquen l'Òpera de París, el Teatre de la Bastille, La Fenice de Venècia, l'Òpera de Lyon, el Teatro Massimo de Palermo o l'Òpera de Toríno. Alguns dels dissenys d'il·luminació dels darrers anys són: *El zoo de vidre* (Teatre Akadèmia); *El Holandés Errante* (Auditorio Nacional de España); *Falstaff*, dirigit per Konrad Zschiedrich (Teatre Akadèmia); *El Mercader de Venècia, Inici del Capitalisme*, dirigit per Konrad Zschiedrich i *Bye, bye Hort dels Cirerers* (Companyia Dau al Sec) entre d'altres.

BRUNO RONZANI

Espai sonor i música

Nascut a Belfort, s'ha graduat en música pel Conservatori de Belfort (piano, formació musical, música de cambra i escriptura musical). Ha fet les composicions originals de *C'était un grand bateau et j'ai glisse* de Marc Garcia Coté, de *Culture Generale Generale* de Charlotte Khouri i Lafayette Anticipations, de *Gnip Gnop* de la Fondation La Ruche-Seydoux, de *You'll always be taller than a newspaper* de Charlotte Khouri al CEAAC d'Estrasburg, de *Wall of Sound* de la Fundació La Ruche-Seydoux, del documental *Arlem et Eva* i del documental *Meeting the Lionfish*. També ha compost l'àlbum *Poppers and Arpeggiators*. El 2015 vaig fundar el grup *Les lignes droites* on és el cantant i compositor i amb aquest grup ha compost *Pour que la nuit passe* (EP), *Les Humains* (album), *Heusden Zolder* (EP), *KARL* (album), *Entre les deux mondes* (EP). En projectes en solitari ha compost *10 piano songs* (album), *Les Lignes Droites* (album), *Abacus* (EP), *MS20&Other Synths* (live EP), *Shoemalegaze* (EP) i *Pensees a toi même* (EP).

VICENT CALABUIG

Escenografia

Es forma amb disseny a l'escola d'arts aplicades i oficis d'Alcoi. Les seves inquietuds i el seu interès pels espais efímers el van portar a aprofundir els seus estudis d'escenografia a l'Institut del teatre de Barcelona. Ha treballat sota la direcció d'Anna Llopart i Anaïs Schaff amb l'obra *Un dia després*, Ramón Simó amb l'adaptació de *Ricard III* dins *Matar i somriure*, Cristina Oliva amb l'obra *Sirocco*, amb Marc Garcia Coté amb l'obra *Jo, Pierre*, amb Lluís Coetze amb l'adaptació de *Calígula* amb l'associació d'estudiants de l'Universitat Pompeu Fabra de Barcelona on hi treballa com escenograf del 2001 al 2004.

Actualment dirigeix *Vicent Calabuig estudi de disseny d'interior* on desenvolupa la creació i realització d'espais efímers.

MONTSE FIGUERAS

Vestuari

Dissenyadora d'escenografia, vestuari i il·luminació escènica per a teatre, cinema, televisió i publicitat. Té el títol superior en Art Dramàtic en l'especialitat d'escenografia i estudis superiors de Disseny en l'especialitat d'Interiorisme. Ha treballat com a ajudant d'escenografia i vestuari per a Quim Roy, Ramon B. Ivars, Elisabet Castells, Louis Desire o Alejo Levis. Ha fet el disseny de vestuari de diverses òperes amb producció dels Amics de l'Òpera de Sabadell (*Don Giovanni*, *La flauta màgica*, *La Cenerentola*, *Il barbero di Siviglia*,...) amb direcció escènica de Pau Monterde. Ha fet el disseny de vestuari de *Papa Mozart*, *Die Still Vor Bach*, *Fronteres*, *El Berenar d'Ulises*, *Parlour Song*, *Vagas notícies de Klamm*, entre d'altres. En el camp de l'escenografia ha dissenyat l'espai de *Papa Mozart*, Acte de Clausura del 80è Aniversari Olimpíada Popular del 36', *L'Instant*, *Els dos cavallers de Verona*, Marató de monòlegs (Mercat de les Flors), *Eco y Narciso* (RCOC), entre d'altres. En el disseny de la il·luminació ha participat en muntatges com *Mon fils marche juste un peu plus lentement*, *Flechas del Ángel del Olvido*, *Com nos tornem*, *Ifigénia in aulide i Mariana Martínez* (RCOC), *PORNO*, *Les coses de la forma*, *Bye, bye Hort dels cirerers*, entre d'altres. Actualment imparteix classes d'Escenografia a l'Institut del Teatre, on ha coordinat diversos esdeveniments com el Curs d'Escenografia en col·laboració amb l'Institut d'Humanitats.

INFORMACIÓ PRÀCTICA

IDIOMA

Català

DURADA

1h 10' aprox

EDAT RECOMANADA

A partir de 18 anys

MATERIAL

[VIDEO ESPECTACLE](#)

DATES

Dau al Sec

05/11/24 - 24/11/24

Dimecres, dijous, divendres i dissabte a les 19 h

Diumenge a les 18 h

Sala La Mercantil

22/03/2025

Dissabte a les 20h



CONTACTE

PRODUCCIÓ

AIDA LLOP

produccio@daualsecartsesceniques.cat

COMUNICACIÓ I PREMSA

MARTA CROS

628771986

comunicacio@daualsecartsesceniques.cat

DISTRIBUCIÓ

Tot Produccions - CRISTINA FERRER

651905438

tot.produccions1@gmail.com

DAU AL SEC

Carrer Salvà, 86

Barcelona 08004

(+34) 936 317 882 - 630655552

www.daualsecartsesceniques.cat